

Klokkenluider

Geschreven door Karel Puts

© 2019 Karel Puts

1^e uitgave

www.kputs.nl

Klokkenluider

Een fietser reed op de dijk en had wind tegen. Hij was net enkele fietsers voorbij gereden. Gelukkig waaide het niet te hard en regende het niet. Voor hem reden nog enkele fietsers. Kees Geudelant kwam van zijn werk en keek bezorgd voor zich uit. Hij had enkele weken geleden contact opgenomen met een klokkenluiderssite en ze vertelt over een misstand die hij was tegengekomen. Vanaf dat moment voelde hij zich niet meer veilig. Mensen waren vreemd op hem gaan reageren. Ze keken hem niet meer in de ogen en ontweken hem. Anderen gingen ineens heel nauwkeurig kijken wat hij deed, daarbij waren ze erg streng en onredelijk. Ook als hij over straat liep gebeurde het weleens dat er iemand voor hem ging staan en brutaal geschreeuwde, letterlijk onverstaanbare, keelklanken liet horen. De schreeuwlelijkerds vertelden niet waarover het ging, daarom liep Kees gewoon door waarbij hij

nog nageschreeuwd werd. Op de kleinste kleinigheid kreeg hij al commentaar. Soms vielen ze tegen hem uit. Eens op een dag kwam hij een schreeuwlelijkerd tegen die tegen hem uitviel en Kees liep weer door, daarna begon de schreeuwlelijkerd een octaaf hoger met de brutaal geschreeuwde, letterlijk onverstaanbare, keelklanken, waarbij de indruk werd gewekt dat het nog erger was wat er was gebeurd en niemand wist wat. Hij kreeg ook te maken met de straatrechtbanken die geweld niet schuwen. Had hij wat tegen iemand gezegd dan kon hij daar op een onwelwillende manier op aangesproken worden.

Op het moment dat Kees contact had met de klokkenluiderssite werd hij meteen geregistreerd bij de veiligheidsdienst. Alle informatie over de klokkenluider, met welke instanties en bedrijven, etc., hij contacten onderhield. De contacten van de veiligheidsdienst bij dezelfde instanties en bedrijven, etc., De betrokkenheid van de veiligheidsdienst met de klokkenluider en andere personen die voor de veiligheidsdienst in de aangelegenheid interessant zijn als bewindslieden, hoge ambtenaren, bekenden van radio en tv, etc., werd opgeslagen in een bestand met een door de computer gegenereerde voorlopige codenaam. Op het moment dat de klokkenluider op de enter toets van het toetsenbord van zijn computer drukte, om zijn melding van een misstand aan de klokkenluiderssite te versturen, liep zijn leven gevaar. Zodra de klokkenluiders instantie met een dergelijk bericht aan de slag ging gingen ze spelen met de levens van de klokkenluiders. Ook door dergelijke organisaties wordt er naar de veronderstelde belangen van de overheid gekeken, daarna naar de belangen van de semi overheid en het bedrijfsleven. Anders lopen ze zelf gevaar, zijn ze een risico voor de overheid dat uitgeschakeld moet worden en laten ze de klokkenluider in de steek. Met

de veiligheidsdienst aan je zij is een smoesje snel gevonden. Ongeveer op het laatst staan de belangen van de klokkenluider. Als hij dan nog vastbesloten is ermee door te gaan en nog leeft.

Kees fietste de dijk naar beneden waar hij moest stoppen voor het verkeer. Het duurde even voordat hij weer verder kon rijden. Hij was op weg naar huis. De wind was gaan liggen, de zon scheen en zou vanavond laat ondergaan. Langs het fietspad stonden de bomen vol bladeren. Hij was een woonwijk ingereden en ging nog enkele boodschappen doen. Hij stopte bij een levensmiddelenwinkel en ging naar binnen. Het was nog vroeg in de avond en het was tamelijk druk. Ze waren tevens de rekken aan het vullen en een dweilmachine stond gereed om de vloer bij de ingang schoon te maken. Aan het plein waar de winkel was gevestigd werden voorbereidingen getroffen voor een buurtfeest. Nadat Kees zijn boodschappen had gekocht, een stukje kaas en twee biefstukjes, ging hij weer op weg naar huis. Hij fietste langs een stukje natuur dat er voor de tijd van het jaar schitterend bijlag. Hij dacht er nog aan het komende weekend heen te lopen en andere leuke dingen te doen. Verderop zag hij het verkeer van een brug naar een rotonde rijden. Het was niet ver meer voordat hij thuis was.

Een directeur van de veiligheidsdienst liep zijn kantoor binnen, hij hield een beker gevuld met koffie in zijn hand die hij op een tafel zette. In de andere hand hield hij een tas die hij op de grond zette. De directeur ging zitten en dronk aan zijn koffie. Hij was bezig mensen weg te pesten en hen dood voor te bereiden. Hij was bekend met een aantal klokkenluiderssites die bedoeld waren wat tegen klokkenluiders te doen. Sommige klokkenluiderssites waren om die redenen ontstaan. Hij bekeek de lijst met binnengekomen meldingen

en nam de melding van Kees van vorige maand uit een stapeltje dat naast hem lag. Hij zag ook dat er meldingen over de melding van Kees binnen waren gekomen. Een van het bedrijf waar Kees werkte. De manager had zijn contact met de veiligheidsdienst daarvoor gebruikt. Een ander was een bericht over Kees van de veiligheidsdienst zelf. Zoals bijna gebruikelijk in die zaken werd de melder van een misstand hard aangepakt. Ook al ging het bijna om niets. De klokkenluider werd afgekraakt, er werd erg negatief over hem gedaan. Hij nam de tijd de meldingen te lezen. Af en toe schreef hij wat op.

Na verloop van tijd vond er een evaluatie plaats van het dossier met de codenaam nneAB en geoordeeld werd dat het staatsbelang in gevaar was. Dat was niet het geval, maar sommigen zou dit goed uitkomen, zowel ambtenaren als bepaalde directieleden uit het bedrijfsleven en mogelijk dat de dienst enkele verwende en verwaande kwasten met hun krankzinnig klassenbewustzijn, al naar gelang ze geluimd zijn, ermee kon behagen. De klokkenluider moest worden gedood. Een plan werd opgesteld, waarbij de veiligheidsdienst om de help van een Joodse familie had gevraagd. Een doordachte beslissing van de veiligheidsdienst voor de presentatie. Het waren holocaust uitbuiters. Ze stelden hun bedrijf aan de veiligheidsdienst beschikbaar om mensen in de val te laten lopen en te doden. Dossierkennis over Kees afkomstig van de veiligheidsdienst hadden ze niet. Dat kon ook niet. Die informatie was geheim. Ze luisterden naar de veiligheidsdienst en namen, in feite, elk smoesje voor waar aan. Het tijdvak waarin Kees gedood zou worden werd afgesproken. De directeur nam een team uit het leger, waar hij al eerder gebruik van had gemaakt. Het waren mannen en vrouwen waar hij van op aan kon. Ze hadden ervaring, wisten wat ze moesten doen en vooral ook, ze wisten wat ze moesten zeggen. Het plan zou crimineel zijn en

onwettig. Daarnaast was er nog een groep directeurs van de veiligheidsdienst die hem met raad en daad bij konden staan. Met rapporteringen, verklaringen van deskundigen etc., hoefde hij het niet zo nauw te nemen. Daarbij kon gelogen en vervalst worden, etc. Ze geloofden hem op zijn woord, ook al wisten ze dat hij ongelijk had. Zolang het maar geheim bleef. Daarna zou het anders kunnen worden.

De directeur bekeek de lijst met namen van degenen waarmee Kees omgang had. Achter deze namen stonden meer gegevens en hij maakte een keus naar wie hij heen zou gaan. Het was een goede kennis van Kees. Hij ging er naartoe. Het was een rit door de stad die langer duurde dan hij had verwacht. Hij stopte voor de woning van de kennis van Kees en zag hem zijn woning verlaten en een eindje verder tussen de mensen ging zitten. De directeur wachtte nog even en stapte daarna uit. Hij liep in de richting van de mensen en bleef bij een boom staan. Hij bekeek de kennis van Kees een tijdje en liep er daarna heen. Ze kwamen in gesprek met elkaar, waarna de directeur over Kees begon te praten. Hij haalde hem over hem te helpen met gedeeltes van de verhalen uit de meldingen die over Kees bij hem binnen waren gekomen. De kennis van Kees wist dat als hij niet meedeelde dat dit slecht voor hem kon uitwerken. Daarbij was Kees iemand uit zijn naaste omgeving die hij als indringer zag en kwijt wilde. Dan waren er nog de overige voordelen. Hij had het kunnen weigeren, daar hij wist dat het erom ging iemand, zonder proces, zonder dat hij in staat van beschuldiging werd gesteld, zonder gehoord te worden, etc., om het leven te brengen, maar hij ging voor eigen voordeel. Bij hun afscheid gaven ze elkaar een hand. De directeur liep een eindje om voordat hij terug ging naar zijn kantoor. Op de terugweg had hij hinder van het verkeer. Hij belde enkele mensen om te vertellen dat hij verlaat was voor

hun afspraak. In zijn kantoor werkte hij het dossier van Kees bij, voordat hij naar een van zijn afspraken ging.

De bedrijfseigenaar van het bedrijf waar Kees gedood zou worden werd gebeld door de veiligheidsdienst. Ze stelden enkele vragen. De tijd die ze voor zijn dood hadden afgesproken was ruimschoots overschreden en aan het eind van het telefoongesprek stelde de bedrijfseigenaar daar een vraag over. Daarop kreeg hij als antwoord. ‘Wij twijfelen erover dat het doorgaat.’

‘Maar we hebben een overeenkomst’, zei de bedrijfseigenaar. ‘Jullie moeten betalen.’

‘We twijfelen erover. Daarom hebben we dit gesprek. Het gaat om ons verslag en wat we erover gaan vertellen. Het is niet zeker dat het doorgaat, pas als het door is gegaan moet er worden betaald.’

‘Ik heb al onkosten gemaakt. Wie moet dat dan betalen?’ lachte de bedrijfseigenaar schamper. ‘Nee, jullie moeten betalen anders vertel ik het aan Kees.’

‘Ga je het vertellen??’

‘Ja dan vertel ik het gewoon aan Kees dat ik gevraagd ben hem te bespieden om hem te vermoorden.’

Het gesprek ging nog even door, beloofd werd dat het bedrag zou worden betaald en het werd zeker dat Kees gedood zou worden. De voorbereidingen werden getroffen en het ging alleen nog om een goede presentatie. Het politieonderzoek dat na zijn dood zou volgen zou een wassen neus zijn. De veiligheidsdienst had in de achtergrond de regie in handen.

Kees kwam thuis en legde de boodschappen in de koelkast. Hij nam er een stukje koud vlees uit en stak dit in zijn mond, waarna hij een koekenpan op

het fornuis zette. Hij ging weer weg, hij had afgesproken met een kennis van hem ergens in de nabijheid van het centrum van de stad. Hij ging er lopend heen. Het had geen zin met de fiets te gaan, daar hij door een voetgangersgebied moest. Hij sloot de deur van zijn woning en liep eerst door enkele straten, voordat hij bij het voetgangersgebied was. De woningen waar hij aan voorbij liep waren nog niet zo oud. Daarna kwam hij langs oudere gebouwen die een winkel op de begane grond hadden. Ze lagen buiten het winkelgebied waar alleen voetgangers mochten komen en waren wat in verval geraakt. In het voetgangersgebied liep hij langs winkels die aan het sluiten waren. Het was nog tamelijk druk op straat. Hij ging een andere straat in en liep verder. Hij kwam langs een gebouw dat het slagthuisch werd genoemd. Daar stond een vrouw op hem te wachten en sprak hem aan. Enkele voorbijgangers zagen het ook. Ze gingen het gebouw naar binnen. De voordeur ging dicht. Niet veel later werd er hard geschreeuwd. Het duurde niet lang. Kees was neergestoken en het kwam niet eens in de krant te staan.

Nawoord

Het slagthuisch werd gebruikt voor politieke zuiveringen. Mensen werden naar binnen gelokt en aangenomen als personeel om ze daarna om het leven te brengen. Dat kon snel gebeuren maar ook langer duren. waarbij ervan uitgegaan mag worden dat in elke grotere stad een dergelijk gebouw bestaat. Het slagthuisch in dit verhaal bestaat nog steeds, maar is niet in gebruik. De kans is groot dat ze wachten op een volgende gelegenheid en het dan weer gaan gebruiken.

© This work is copyright protected.